

Shiur Sources 6

1. ברכות דף כז ע"ב:

תניא רבי אליעזר אומר: המתפלל אחורי רבו, והנותן שלום לרבו, והמחזיר שלום לרבו, והחולק על ישיבתו של רבו, והאומר דבר שלא שמע מפי רבו - גורם לשכינה שתסתלק מישראל

2. סנהדרין דף ה ע"ב:

תנא: באותה שעה גזרו: תלמיד אל יורה אלא אם כן נוטל רשות מרבו.

3. רא"ש, סנהדרין פרק א סימן ב:

תניא תלמיד אל יורה הלכה בפני רבו אא"כ רחוק ממנו שלש פרסאות כנגד מחנה ישראל ומסקינ בעירובין פרק הדר (דף סב ב) דתלמיד מובהק בתוך שלש פרסאות חייב מיתה כבני אהרן שלא הורו בפני משה ממש אלא בתוך מחנה ישראל הורו. וכאותו תלמיד שהורה בפני ר"א בתוך ג' פרסאות וחוף לגי פרסאות אסור ואין חייב מיתה. ותלמיד חבר בתוך ג' פרסאות אסור חוף לגי פרסאות מותר ודוקא בדבר שהוא חדוש לשואל כגון ביעתא בכותחא ומגלת תענית אבל דבר שאין חדוש לשואל כגון בטל בששים ונותן טעם לפגם מותר:

4. שולחן ערוך, יורה דעה, סי' רמב סעי' ד:

אסור לאדם להורות לפני רבו לעולם, וכל המורה לפניו חייב מיתה. הגה: ואפילו נטילת קטות לא מהני תוך שלשה פרסאות, אם הוא רבו מובהק. ואם הוא רחוק מרבו י"ב מיל, ושאל לו אדם דבר הלכה בדרך מקרה, יכול להשיב. אבל לקבוע עצמו להוראה ולישב ולהורות, אפילו הוא בסוף העולם, אסור להורות עד שימות רבו או עד שיתן לו רשות. הגה: ... וי"א לכל שאינו רבו מובהק, דהיינו שאין רוב חכמתו ממנו, תלמיד חזר הוא (נ"י צ"ס הרמב"ם).

4. ברכי יוסף ס"ק ד:

ד' דין ד'. אסור לאדם להורות לפני רבו וכו' יש לזהר לעיין צפריים קודם שיורה ולא יספוך על הרשום בזכרוננו ואמרו שהמורה צעל פה צאץ פותח הספר שלפניו קדוץ ליכנס צסוג מורה הלכה צמקום

רבו. הרצ שנות יעקב צתשונה צח"צ סי' ס"ד וכתב שכך קבל מדעותיו שראוי לכל מורה שלא יורה צלתי עיון תחילה צספר:

5. פתחי תשובה יורה דעה סימן רמב ס"ק ג

לפני רבו - עיין בתשובת שבות יעקב ח"ב סימן ס"ד שכתב דלכן ראוי לכל מי שהגיע להוראה שלא יורה שום הוראה בלתי עיון תחלה בספר. כי רבותינו הן הן הספרים אשר נתפשטו בקרב ישראל וסמך לדבר אז לא אבוש בהביטי כו' ובר מן דין ראוי לעשות כן במקום שאין בני תורה שלא יחשדו כו' ע"ש וכ"כ הגאון בעל פרי מגדים בראש ספרו על או"ח וע"ש סדר הנהגות הוראות או"ח באריכות:

6. עבודה זרה דף יט ע"ב:

אמר רבי אבא אמר רב הונא אמר רב, מאי דכתיב: כי רבים חללים הפילה? זה תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה, ועצומים כל הרוגיה - זה תלמיד שהגיע להוראה ואינו מורה.

7. מסכת ברכות דף מז ע"ב:

תנו רבנן: איזהו עם הארץ? כל שאינו קורא קריאת שמע ערבית ושחרית, דברי רבי אליעזר, רבי יהושע אומר: כל שאינו מניח תפילין, בן עזאי אומר: כל שאין לו ציצית בבגדו, רבי נתן אומר: כל שאין מזוזה על פתחו, רבי נתן בר יוסף אומר: כל שיש לו בנים ואינו מגדלם לתלמוד תורה,

אחרים אומרים : אפילו קרא ושנה ולא שמש תלמידי חכמים הרי זה עם הארץ. אמר רב הונא : הלכה כאחרים.

8. תענית דף י ע"א:

משנה. הגיע שבעה עשר במרחשון ולא ירדו גשמים - התחילו היחידים מתענין שלש תעניות, אוכלין ושותין משחשיכה, ומותרין במלאכה, וברחיצה, ובסיכה, ובנעילת הסנדל, ובתשמיש המטה.

דף י ע"ב:

תנו רבנן : אל יאמר אדם תלמיד אני, איני ראוי להיות יחיד אלא : כל תלמידי חכמים יחידים. אי זהו יחיד ואיזהו תלמיד? יחיד - כל שראוי למנותו פרנס על הצבור, תלמיד - כל ששואלין אותו דבר הלכה בתלמודו ואומר, ואפילו במסכת דכלה.

9. רש"י, ביצה דף ב ע"ב:

דהתירא עדיף ליה - טוב לו להשמיענו כח דברי המתיר, שהוא סומך על שמועתו ואינו ירא להתיר, אבל כח האוסרין אינה ראייה, שהכל יכולין להחמיר, ואפילו בדבר המותר.

תוספות:

וכ"ת כח דהתירא עדיף - פי' הקונט' לכך כח דהתירא עדיף כשאדם מתיר סומך על שמועתו וצריך להביא ראייה לדבריו אבל איסורא אדם יכול להחמיר עליו בלא טעם.

10. שו"ת חוט המשולש, סי' יא :

רבים וסוגין דעלמא הלכתא היא כן נלפענ"ד להלכה ולמעשה וידעתי ידעתי שהמעיין בספרים ימצא עזר לדברי ונס לנגדי. אמנם זה דרכי מסודי אשר חקן ה' את דעתי לקיים מסברא דנפשאי דילן היא ואף אם כן אמלא בספר בר מזלי' אנא וכן אם אמלא בספר דרך אחרת אשר דרכו ירע לנגדי אין דרכי להציא דבריו ולסתור אותם והמעייין האמיתי יבהר דרך האמת כי בחורה דכתיב בה אמת בלתי אל האמת עינינו צרוך ה' אלקים אמת שומר הצעקהו אמת כי לא השקה תורת אמת מפי זרע אמת צרוך חונן הדעת הוא יה"ש יצילני משגיאות ואלא בשלום ורצ ברכות כנפש ידידו

נפש החיים באמת' מוהרי"ן זללה"ה :

יום ה' י"א כסלו הקט"ח לפ"ק :

11. פירוש רש"י על אבות פרק א משנה א :

הווי מתונים בדין. לשון ממתנין שלא יהיו גומרין הדין במהרה אלא חוקרין בו בעומק לפי שהדין יושב ברומו של עולם... ס"א מתונים לשון קשה כלומר שיהיו מתקשים ומתחממים בדין שמתוך כך יצא הדין לאמתו :

12. מגן אבות לרשב"ץ על אבות פרק א משנה א :

הווי מתונים בדין לשון המתנה ואיחור עד שיתברר להם יפה, אבל אם הדבר הוא ברור, אינו שבת לאחר אותו. וזהו עינוי הדין אשר יזהיר עליו בזאת המסכתא.